

Antoni Jeżowski

Finansowanie publiczne oświaty niepublicznej

ABC

a Wolters Kluwer business

Antoni Jeżowski

Finansowanie publiczne oświaty niepublicznej

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

ABC

a Wolters Kluwer business

Warszawa 2014

Stan prawny na 1 września 2013 r.

Wydawca serii
Elżbieta Piotrowska-Albin

Wydawca
Izabella Małecka

Redaktor prowadzący
Ewa Fonkowicz

Opracowanie redakcyjne
Karina Parśniak

Łamanie
JustLuk Łukasz Drzewiecki, Justyna Szumiel, Stanisław Drzewiecki

.....
: Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących :
: im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej :
: w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. :
: A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty. :
: .....

 SZANUJMY PRAWO I WŁASNOŚĆ
Więcej na www.legalnakultura.pl
POLSKA IZBA KSIĄŻKI

© Copyright by
Wolters Kluwer SA, 2014

ISBN: 978-83-264-4561-3

Wydane przez:
Wolters Kluwer SA

Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 22 535 82 00, fax 22 535 81 35
e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wstęp	7
Rozdział 1 Organizacja i finansowanie przedszkoli i szkół niepublicznych na tle międzynarodowym	13
Rozdział 2 Finansowanie przedszkoli i szkół w świetle rozwiązań prawnych	57
2.1. Uwagi ogólne o finansowaniu zadań oświatowych w Polsce	57
2.2. Ogólne zasady organizacji szkół i placówek oraz finansowania zadań oświatowych	73
Rozdział 3 Finansowanie zadań realizowanych w szkołach i placówkach prowadzonych przez podmioty inne niż Skarb Państwa i jednostki samorządu terytorialnego	135
3.1. Finansowanie oświaty publicznej sektora prywatnego	136
3.2. Finansowanie oświaty niepublicznej sektora prywatnego	206
3.3. Przepisy przejściowe ustawy nowelizującej z dnia 13 czerwca 2013 r. ...	288
Rozdział 4 Zadania organów dotujących i dotowanych w świetle art. 80 i 90 ustawy o systemie oświaty	296
4.1. Zadania organów dotujących	296
4.2. Zadania organów dotowanych	310
Literatura przedmiotu (wybór)	325
Przywołane ustawy	333

WSTĘP

Założeniem Wydawcy i autora tej publikacji było powstanie podręcznika, po który zawsze w razie potrzeby można sięgnąć, a nie analitycznego dzieła naukowego. Dlatego też trzeba było zrezygnować z całego dostępnego aparatu naukowego, jak choćby przypisów, co nie było łatwym zabiegiem. W kolejnych wersjach tej książki ubywały nie tylko przypisy, lecz także odsłania do literatury. Pozostały jedynie te, które wyraźnie mówią o autorstwie całych partii tekstu lub źródle jego pochodzenia. Mam nadzieję, że nie ucierpiały na tym jej walory poznawcze i jednocześnie wzmacnił się jej aspekt praktyczny.

W pierwszym rozdziale książki Czytelniczcy znajdują zaledwie zarys historyczny rozwoju oświaty w Polsce. Już się chciało napisać „niepublicznej”, ale przez wieki była ona niepubliczna i nie wyobrażano sobie, że może być inaczej. Ostatnie dwa i pół wieku to wzrost roli państwa w życiu obywateli, rozwój filozofii, nauk społecznych, w tym prawa i ekonomii, zawierzenie przez zwykłych ludzi wielu spraw dotąd bardzo osobistych państwu, co umożliwiło mu przejęcie kontroli nad wieloma usługami publicznymi, w tym nad edukacją nie tylko ludzi młodych. Nie ominęło to ziem polskich. Reanimacja i rewitalizacja oświaty niepaństwowej po 1989 r. możliwa była dzięki zmianom ustrojowym w kraju, ale także – co może wydać się paradoksalne – dzięki powstaniu nowego, w naszych warunkach, obszaru edukacji, mianowicie dzięki szkołom samorządowym. W mojej ocenie to szkoły gminne pokazały zwykłym obywatelom i ich organizacjom, że do założenia i prowadzenia szkoły nie jest potrzebne potężne państwo, ale często wystarczą niewielka jednostka samorządowa, dobra organizacja, środki finansowe i poczucie, że szkoła jest „nasza” i dla naszych dzieci.

W rozdziale tym Czytelnik znajdzie nieco informacji, statystyki i porównań. Oczywiście, jest to zaledwie namiastka tego, co dziś wiemy o systemach edukacyjnych, o ich organizacji, prawie i ekonomice.

Nad drugim i trzecim rozdziałem zaciążyły dwie okoliczności: jedna to ta, że prawo i finanse szkół państwowych i prywatnych (wiem, to duże

uproszczenie, ale silny kontrast ułatwia porównania) od 1932 r. szły w Polsce różnymi torami – zrazu w oddzielnych ustawach, a współcześnie w wyraźnie wydzielonych fragmentach jednej ustawy. I druga – właśnie wdrażana w życie kolejna duża nowelizacja ustawy o systemie oświaty poświęcona jest przede wszystkim sprawom przedszkolnym, ale nieuchronnie dotyka też materii szkół podstawowych i gimnazjów, ich sieci i finansów, szczególnie w kontekście transferu środków z budżetów publicznych do szkół i placówek.

Drugi więc rozdział dotyczy przede wszystkim zmiany w sieci przedszkoli publicznych i niepublicznych, prowadzonych przez gminy i podmioty gminami niebędące, pokazany na kanwie nowych rozwiązań prawnych. Ponieważ przede wszystkim przedszkola niepubliczne będą w najbliższych latach, o ile taka będzie ich wola, coraz bardziej związane decyzjami władz publicznych (gminy i państwa), sporo miejsca poświęcono kompetencjom organów samorządowych i ich powiązaniom organizacyjnym z placówkami prowadzonymi przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Rozdział trzeci poświęcony jest finansowaniu zadań oświatowych lub innych z nimi związanych, w szkołach i placówkach prowadzonych przez podmioty niepaństwowe i niesamorządowe. Można rzec, że jest to kluczowa część tej publikacji. Wielu Czytelników zapewne na nią czekało, sugerując się tytułem książki. Jednocześnie dla autora jest to część najtrudniejsza. Samorządowe szkoły publiczne różnią się organizacją wewnętrzną, różnice te intensyfikuje chociażby ich indywidualny i niepowtarzalny, mimo że oparty na jednym wzorcu, statut. Szkoły prowadzone przez inne podmioty niż Skarb Państwa i jednostki samorządu terytorialnego to różnorodność nie tylko organizacji wewnętrznej, lecz także mnogość uwarunkowań organizacyjnych, finansowych i prawnych podmiotów je prowadzących – od osób fizycznych, przez stowarzyszenia, fundacje, kościoły i organizacje kościelne, po spółki cywilne i prawne. Grupa szkół prowadzona przez gminy (powiaty) zorganizowane według przepisów konkretnej ustawy wcale nie jest tak jednorodna i oparta na jednolitych wzorcach i rozwiązaniach, o czym świadczą rozstrzygnięcia nadzorcze wojewodów i orzecznictwo sądów administracyjnych. Druga grupa, choć mniej liczna ilościowo, ma ogromnie zróżnicowaną paletę podmiotów, ich indywidualnych źródeł i powiązań prawnych, wzajemnych relacji, ale także ograniczeń wynikających choćby z korzystania ze środków publicznych w postaci dotacji celowych, bo takiego charakteru nabierają one współcześnie. Dlatego odkrycie w tym gąszczu jakiejś struk-

tury, logiki i wzorców jest przedsięwzięciem, jeśli nie niemożliwym, to przynajmniej wielce uciążliwym. Mogą być w tym pomocne orzeczenia instytucji sądowych, parasądowych, uprawnionych organów administracji publicznej i tzw. doktryny, czyli teksty osób zawodowo zajmujących się tak teoretyczną, jak i praktyczną stroną funkcjonowania tego fragmentu polskiej oświaty.

I wreszcie rozdział czwarty – najbardziej zwięzły i syntetyczny. W rozbięciu na dwie strony wszystkich przedstawianych tu postępowań administracyjnych, kierując się tylko treścią art. 80 i 90, wyłuskano z ich przepisów konkretne zadania, jakie ustawa stawia przed dotującymi jednostkami samorządu terytorialnego i dotowanymi podmiotami niebędącymi Skarbem Państwa lub jednostkami samorządu terytorialnego, ale także przed dyrektorami prowadzonych przez nich szkół. Wybór i opracowanie mają charakter autorski. Autor koncentruje uwagę tylko na przywołanych przepisach ustawy o systemie oświaty, co nie oznacza, że w konkretnym przypadku, w konkretnej szkole, w powiązaniu z innymi przepisami prawa, nie pojawią się nowe, wysublimowane i bardzo indywidualne zadania. Te jednak pozostawiam kreatywności Czytelników i życiu, które niejednokrotnie stawia przed nami nieoczekiwane wyzwania. Ale ich skomplikowane finały pozostawimy orzecznictwu uprawnionych organów.

Jeden z polskich fraszkopisarzy napisał: „Nie wymyślaj prochu – wymyślaj prochowi!”. Trawestując te słowa, podręcznik skonstruowano tak, by kanwę stanowiły fragmenty ustawy o systemie oświaty dotyczące interesującej nas materii, w większości znowelizowane ustawą z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 827). Dalej przedstawione są oryginalne przemyślenia autora, przy czym skorzystano także z opublikowanych opracowań dotyczących omawianych zagadnień. Dziękuję wszystkim autorom, do których dotarłem i których zgodę na przedruk uzyskałem, w szczególności Mateuszowi Pili-chowi, z którego książki czerpałem pełnymi garściami. Dziękuję też tym, z którymi nie rozmawiałem, ale którzy umieszczeni zostali w wykazie literatury i mojej pamięci. Zawsze, na końcu tekstu, jest w nawiasie podane nazwisko autorki/autora.

Osią opracowania są przywołane fragmenty ustawy o systemie oświaty nader często wychodzące poza kluczowe art. 80 i 90. Projektowaną wersję przepisów uwypuklono drukiem pogrubionym. W tych fragmentach, w których przejściowo obowiązuje tekst dotychczasowy, zamieszczono go przed wersją docelową, używając kursywy. Pod przepisem umieszczono przy pra-

wym marginesie datę wdrożenia nowego brzmienia przepisu. Ustawa nowelizująca z dnia 13 czerwca 2013 r. dostarcza jednak i innych problemów – w jej przepisach przejściowych zawarto rozwiązania szczegółowe dla konkretnych terminów, często zamkniętych, tymczasowych, których uwzględnienie w treści książki zamąciłoby jej przejrzystość. Stąd pod przepisami prawa objętymi owymi uwarunkowaniami zamieszczono w ramach odesłanie do konkretnego przepisu cytowanej ustawy, tak by Czytelnik mógł sam o tych ograniczeniach poczytać i w określonym czasie zastosować je w konkretnym działaniu. Jestem przekonany, że nie utrudni to korzystania z opracowania.

Treść książki wzbogacają opracowania Ministerstwa Edukacji Narodowej w postaci fragmentów uzasadnienia wspomnianej już nowelizacji ustawy o systemie oświaty, jego komentarze i dyskusje w ramach konsultacji społecznych nad tekstem nowelizacji oraz Oceną Skutków Realizacji. Całość (w oryginalnym brzmieniu) dostępna jest na stronie Rządowego Centrum Legislacyjnego (www.rcl.gov.pl). Cennym dopełnieniem opracowania stały się wybrane orzeczenia sądów administracyjnych (postanowienia i wyroki) po 2009 r. W książce zamieszczono tezy oraz fragmenty uzasadnień, dobrane tak, by dobrze ilustrowały omawiane zagadnienia. Dalej wykorzystano uchwały kolegiów regionalnych izb obrachunkowych publikowane w Dziennikach Urzędowych poszczególnych województw (<http://www.dziennikiurzedowe.gov.pl>). Materiał dopełniają pisma urzędowe i wystąpienia pokontrolne Najwyższej Izby Kontroli (www.nik.gov.pl) i dyrektorów izb skarbowych (<http://sip.mf.gov.pl/sip>).

W tekstach wyroków, postanowień, uchwał i rozstrzygnięć wyłuszczone fragmenty sygnalizujące istotny problem, ważną definicję czy po prostu zwracające uwagę Czytelnika na fragment, zdaniem autora przydatny podczas analizy książki. Przyjęto jednolity sposób prezentacji tytułów ustaw (bez daty ich uchwalenia i miejsca publikacji), zamieszczając wszystkie 32 uwzględnione ustawy w zbiorczym zestawieniu na końcu książki. W przytaczanych tekstach nie zawsze zaznaczano fragmenty pominięte, zwłaszcza w tytułach ustaw. Nieliczne przywołane rozporządzenia są opisane w tekście książki. Orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego, wojewódzkiego sądu administracyjnego, Regionalnej Izby Obrachunkowej i Izby Skarbowych mają podane sygnaturę (znak identyfikujący pisma), datę i organ stanowiący, znacznie ułatwiające dotarcie do całości tekstu dostępnego w Internecie.

Teksty komentujące stosowny/e przepis/y aktu prawnego uporządkowane następującymi literami: A. Wyjaśnienia i komentarze MEN; B. Piśmien-

nictwo; C. Orzeczenia sądów; D. Orzecznictwo i stanowiska regionalnych izb obrachunkowych, E. Pisma urzędowe. Ten przejrzysty układ powinien ułatwić korzystanie z podręcznika.

Publikacja próbuje zebrać w jednym opracowaniu dorobek nie tylko legislatury, lecz także ogromnego zasobu komentującego rozwiązania i uwarunkowania prawne i prawno-finansowe. W szczególności koncentruje się na prawie materialnym: oświatowym i finansów publicznych, administracyjnym, a także – co jest nowością – prawie podatkowym, nie tyle wyczerpując problem, co wskazując, że niektóre ścieżki są już przetarte, a niektóre wskazują którądy iść, by nie pobiłdzić, co na gruncie finansowym może być – paradoksalnie – *nomen omen* kosztowne.

Książka winna być jedną z podstawowych lektur w urzędach administracji samorządowej, w organach właścicielskich szkół i placówek oświatowych, a także dyrektorów tych szkół i placówek. Mam nadzieję, że będzie też pomocna studentom prawa administracyjnego i zarządzania w administracji publicznej, w szczególności słuchaczom studiów doktoranckich.

Antoni Jeżowski

Bolków, sierpień 2013 r.

ORGANIZACJA I FINANSOWANIE PRZEDSZKOLI I SZKÓŁ NIEPUBLICZNYCH NA TLE MIĘDZYNARODOWYM

Oświata niepubliczna posiada historię sięgającą stuleci. W zasadzie trzeba by zacząć od stwierdzenia, że szkoła niepubliczna (prywatna) powstała wcześniej niż alternatywna do niej szkoła publiczna. Dziś szkoła publiczna cieszy się większą popularnością. Początki tkwią w atawistycznej wręcz potrzebie zdobywania wiedzy o świecie, będącej cechą każdej jednostki ludzkiej. To przekazywanie wiedzy w obie strony: od osoby doświadczonej/wykształconej do ucznia/osoby niedoświadczonej jest istotą uczenia się. Uczeń pozyskuje wiedzę od nauczyciela, ale jednocześnie nauczyciel rozwija się dzięki pytaniom stawianym przez ucznia. Zrazu edukacja nie miała kształtu instytucjonalnego (przykładem niech będzie rodzina, grupa uczniów skupiona wokół mistrza), choć z upływem czasu i rozwoju edukacji jako takiej zaczęła ona przybierać formy zorganizowane.

W średniowieczu dekrety cesarskie (797 r.) i papieskie (853 r.) spopularyzowały instytucjonalną szkołę przy parafiach, czyniąc z niej narzędzie z jednej strony edukacji, z drugiej formacji przyszłego duchowieństwa Kościoła katolickiego. Działanie te umocnił w XIII w. sobór laterański, dzięki uchwałom którego szkoły parafialne zyskały prawne podstawy funkcjonowania. Ale ewolucyjny proces trwał bez mała pięć wieków. Nie były to przy tym szkoły jednolite organizacyjnie i programowo, odpowiadały raczej na lokalne potrzeby i uwarunkowane były potencjałem ekonomicznym społeczności, a podporządkowane potrzebom wybranych klas społecznym (mieszczañstwo, rycerstwo).

Na ziemiach polskich ten typ szkolnictwa rozwijał się od końca XIII w., zaś XV i początek XVI w. to jego wyraźny rozkwit. Z upływem czasu w szkołach uczyli „zawodowi” nauczyciele, a uczniów rekrutowano z różnych warstw społecznych. Programy nauczania i wychowania w znacznym stopniu dosto-

sowane były do potrzeb Kościoła. Podczas reformacji zmniejszyła się liczba szkół, co było związane z relatywizacją podejścia do oświaty. Protestanci optowali za szkolnictwem niezależnym od Kościoła, na zgoła innym stanowisku stali reprezentanci kościelnej hierarchii. Wielowiekową tradycję oraz przeświadczenie o wyższości nauczania kościelnego utwierdziły uchwały soboru trydenckiego (XVI w.) i kontrreformacja.

Na zmienne losy historyczne (m.in. wojny szwedzkie) oraz pogłębiające się negatywne procesy polityczne i ekonomiczne aż do połowy XVIII stulecia prowadziły do degeneracji szkolnictwa przyparafialnego oraz zakonnego, czego przypieczeniem była w 1773 r. kasacja zakonu jezuitów, prowadzącego także własne placówki szkolne. To m.in. na bazie ich szkół zaczęła swoją działalność Komisja Edukacji Narodowej (KEN; pełna nazwa: Komisja nad Edukacją Młodzi Szlacheckiej Dozór Mająca) – pierwszy w Europie centralny organ państwowej władzy oświatowej, zależny tylko od króla i sejmu.

Nowy system edukacji skoncentrowany był przede wszystkim na kształceniu na poziomie podstawowym i średnim w zakresie teologii katolickiej przy pomocy łaciny, zaś inne przedmioty były traktowane jako uboczne i podrzędne. Szkoły cechowały konserwatyzm i nietolerancja oraz oderwanie od realnych potrzeb edukacyjnych ówczesnego społeczeństwa. Głównym inicjatorem i architektem powstania Komisji był ksiądz Hugo Kołłątaj, ale efektywnie współpracowali z nim m.in. Adam Kazimierz Czartoryski, Joachim Chreptowicz, Ignacy Potocki czy Andrzej Zamojski. Komisja miała dość dużą swobodę działania, choć opozycja w sejmie starała się utrudniać jej pracę, ograniczając środki finansowe.

Eksperti KEN opracowali trzystopniowy model szkół podstawowych i średnich. Najniższym stopniem były szkoły parafialne (przeznaczone dla niższych stanów: chłopów i mieszczan), pośrednim szczeblem były państwowe szkoły powiatowe (dla dzieci z rodzin szlacheckich, ale też dla najzdolniejszej młodzieży ze stanów niższych), zaś stopniem najwyższym były dwa uniwersytety – w Wilnie i Krakowie (*nota bene*, zdaniem niektórych badaczy, były to uniwersytety prywatne, bo prowadzone przez fundacje). Opracowano też przepisy i programy dla szkół podstawowych i średnich (np. dopuszczających dziewczęta do nauki na równych prawach z chłopcami) – były jednak one często ignorowane lub bojkotowane przez nauczycieli (często byłych jezuitów). Zorganizowano też – w rozumieniu dzisiejszym – nadzór pedagogiczny nad szkołami, przystosowując do nowej roli Akademię Krakowską i Wileńską. Komisja miała też wpływ na szkoły zakonne, które pozostawały częściowo niezależne.

Bezdiskusyjnym sukcesem okazała się kilkudziesięcioletnia kadra nauczycielska wychowana przez Komisję, która kontynuowała działalność w jej duchu jeszcze długo po utracie przez Rzeczpospolitą niepodległości, wychowując kolejne pokolenia nowoczesnie wykształconej młodzieży.

Na początku XIX w. szkoły parafialne zaczęły tracić na znaczeniu i zanikać na rzecz podporządkowanych władzom świeckim szkół elementarnych, zwanych także ludowymi.

Na początku XX w. powstała Polska Macierz Szkolna – organizacja kulturalno-oświatowa założona na terenie Królestwa Polskiego w 1906 r. tworząca na terenie zaboru rosyjskiego prywatne (bez praw publicznych) szkoły z polskim językiem wykładowym. Jej celem było krzewienie i popieranie oświaty w duchu chrześcijańskim i narodowym przez zakładanie i prowadzenie instytucji wychowawczo-oświatowych; ochronek, szkół powszechnych, seminariów nauczycielskich, szkół średnich i szkół wyższych, organizowanie czytelni, bibliotek, uniwersytetów ludowych, urządzenie odczytów, wykładów, pogadanek, przedstawień publicznych, wydawanie i rozpowszechnianie książek.

Po 1905 r. zaczęły kształtować się wyraźnie niezależny system oświaty prywatnej wszystkich stopni oraz oświata dorosłych. Najsilniej polskie szkolnictwo prywatne rozwijało się w Królestwie Polskim, gdzie w 1905 r. działało 535 prywatnych szkół początkowych, kształcących 47,2 tys. uczniów; natomiast w 1913 r. było już 826 szkół początkowych (57,9 tys. uczniów) i 247 szkół średnich (50 tys. uczniów). W Galicji w 1913 r. działało 68 prywatnych szkół średnich (około 13 tys. uczniów), a w Poznańskim – zabór pruski – 40 szkół (13,5 tys. uczniów). Szkoły te miały z reguły charakter elitarny, zawsze odznaczały się stosunkowo wysokim poziomem nauczania, a wiele z nich pełniło dodatkową funkcję warsztatów naukowych dla polskich nauczycieli. Po odzyskaniu niepodległości w 1918 r. podtrzymano dualistyczny system szkolny polegający na istnieniu dwutorowego kształcenia: masowego i elitarnego prywatnego.

Jak można wyczytać w wielu publikacjach w połowie lat 30. XX w. Macieź prowadziła: 15 średnich zakładów ogólnokształcących, 18 szkół handlowych, 13 męskich szkół rzemieślniczo-przemysłowych, 10 żeńskich szkół przemysłowych, 5 doksztalających szkół zawodowych, 51 szkół powszechnych, 24 bursy, 36 ochronek oraz ok. 800 bibliotek, które posiadały ponad 434 tys. książek.

Szkolnictwo w okresie XX-lecia międzywojennego to współistnienie szkół państwowych i prywatnych. Szczególnie w szkolnictwie katolickim,

Książka *Finansowanie publiczne oświaty niepublicznej* to kompleksowe oraz wyczerpujące omówienie zagadnień finansowania oświaty niepublicznej ze środków publicznych, obejmujących zarówno beneficjentów – szkoły i podmioty je prowadzące, jak i samorządy, głównie gminne i powiatowe, jako podmioty dotujące. Celem publikacji jest pomoc w poszukiwaniu najskuteczniejszych sposobów finansowania – niesprzecznych z ustawą o systemie oświaty oraz ustawą o finansach publicznych.

W opracowaniu omówiono:

- zagadnienia związane z funkcjonowaniem i finansowaniem przedszkoli i szkół niepublicznych,
- zadania organów dotujących i dotowanych w świetle art. 80 i 90 ustawy o systemie oświaty,
- zmiany w sieci przedszkoli publicznych i niepublicznych, prowadzonych przez gminy i podmioty niebędące gminami, pokazane na kanwie nowych rozwiązań prawnych.

Publikacja skierowana jest do dyrektorów szkół i placówek oświaty niepublicznej oraz działów finansowych funkcjonujących w tych podmiotach. Powinna także zainteresować jednostki samorządu terytorialnego, na terenie których działają jednostki oświaty niepublicznej, oraz organy sprawujące nadzór nad takimi placówkami: w zakresie ich funkcjonowania – kuratorów oświaty, a w zakresie wykorzystania dotacji ze środków publicznych – regionalne izby obrachunkowe oraz, coraz częściej, samorządowe kolegia odwoławcze i izby skarbowe, także sądy.

Antoni Jeżowski – doktor nauk ekonomicznych, profesor nadzwyczajny w Instytucie Ekonomicznym Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Głogowie; ekspert Biura Analiz Sejmowych i Instytutu Badań w Oświacie; autor ponad 200 artykułów oraz kilkunastu książek i broszur z zakresu finansów publicznych i zarządzania oświatą; ekspert Biura Analiz Sejmowych, wpisany na listę europejskich ekonomistów oświaty European Expert Network on Economics of Education; były redaktor naczelny miesięcznika „Dyrektor Szkoły”, a obecnie członek jego rady programowej.

Zamówienia:

infolinia 801 04 45 45, fax 22 535 80 01
zamowienia.książki@wolterskluwer.pl
www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Partnerzy

www.PrawoOswiatowe.pl

www.DyrektorSzkoły.pl

www.DyrektorSzkoły.pl/przedszkola

ISBN 978-83-264-4561-3

9 788326 445613

Cena 59 zł
(w tym 5% VAT)

9788326445613 W01P01